

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 16/2019-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom CSc., advokátska kancelária, Nezábudková 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 1 a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15 Co 214/2018 z 19. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 1 a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 214/2018 z 19. septembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania (ako žalobca, pozn.) o zaplatenie sumy 165 969,59 € s príslušenstvom vedeným pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 8/2016. Okresný súd v označenom konaní po viacerých výzvach (uznesením z 20. apríla 2016, uznesením z 23. augusta 2016, uznesením z 30. decembra 2016 a uznesením zo 17. júla 2017) o podaniach sťažovateľa rozhodol uznesením z 30. augusta 2017, ktorým ich odmietol. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom konania pred súdom prvej inštancie podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne. V odôvodnení svojho napadnutého uznesenia konštatoval, že sťažovateľ aj napriek viacerým výzvam na doplnenie jeho podaní neodstránil nedostatky svojho podania tak, aby malo všetky zákonné náležitosti žaloby, resp. návrhu. Krajský súd v tomto smere poukázal na to, že sťažovateľ v rámci doplnení svojho podania neodstránil absentujúce zrozumiteľné opísanie rozhodujúcich skutočností, na základe ktorých by mohol súd posúdiť dôvodnosť žalobného návrhu.

3. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené jeho označené práva. Argumentuje tým, že návrh spolu s jeho doplneniami, ktorý doručil okresnému súdu, obsahoval všetky zákonom predpísané náležitosti žaloby a v podaniach uviedol všetky skutočnosti podstatné pre relevantnosť podanej žaloby. Je toho názoru, že vo veci konajúce súdy postupovali arbitrárne v rozpore s jeho označenými právami.

4. V závere svojej sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie jeho označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, označené uznesenie krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie, prizná mu finančné zadosťučinenie v sume „*podľa ustálenej rozhodovacej praxe*“, ako aj náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Ústavný súd, vychádzajúc z opísaných rozhodných skutočností a podstaty námietok sťažovateľa, konštatuje, že argumentácia sťažovateľa spočíva v názore, že v dôsledku rozhodnutia okresného súdu, ktorým došlo k odmietnutiu jeho podaní a následného potvrdenia rozhodnutia súdu prvej inštancie napadnutým uznesením krajského súdu, došlo k porušeniu predovšetkým jeho práva na súdnu ochranu podľa označených článkov ústavy a listiny a analogického práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže vo veci konajúce súdy sa jeho návrhom meritórne nezaoberali. Inými slovami, sťažovateľ tvrdí, že mu bolo nesprávnym procesným postupom súdov znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, ktoré by mu v prípade správneho vyhodnotenia úplnosti náležitostí žaloby konajúcimi súdmi náležali. Uvedená námietka podľa názoru ústavného súdu zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

8. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych

predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05).

9. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného, konštatuje, že pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že existovala vada konania zakladajúca prípustnosť dovolania z niektorého dôvodov uvedených v § 420 CSP, mal povinnosť využiť dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno aj vzhľadom na ustálenú judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa zachovania lehoty na podanie sťažnosti smerujúcej proti meritórnemu rozhodnutiu odvolacieho súdu po procesnom rozhodnutí dovolacieho súdu (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, II. ÚS 91/2011) považovať za účinný právny prostriedok nápravy porušenia označených práv, pretože v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu (dovolací súd by konštatoval neexistenciu tvrdenej vady) by bola vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu lehota na podanie sťažnosti zachovaná.

10. Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

11. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľ dovolanie nepodal, preto je potrebné urobiť záver, že nevyčerpal dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho práv účinne poskytuje a na ktorého využitie bol oprávnený. Ústavný súd preto považuje sťažnosť sťažovateľa za neprípustnú.

12. Sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že by nesplnil podmienku vyčerpania opravného prostriedku z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

13. Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú.

14. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. januára 2019